

LAURA RIVIÈRE

AMONG US

ZRÁDCE VE VESMÍRU

NEOFICIÁLNÍ
PŘÍBĚH

computer
press®

404
EDITIONS

Among Us: Zrádce ve vesmíru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

Laura Riviere

Among Us: Zrádce ve vesmíru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Among Us

Zrádce ve vesmíru

LAURA RIVIÈRE

Among Us

Zrádce ve vesmíru

Laura Rivière

Vydalo nakladatelství Computer Press v Brně roku 2021 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem 5. května 22, Praha 4. Číslo publikace 39 217.

Ilustrace: Théo Berthet

Překlad: Kateřina Marko

Odpovědný redaktor: Martin Herodek

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Translation © Kateřina Marko, 2021

Published in the French language originally under the title:

Among us – Un traître dans l'espace

© 2020, 404 éditions, an imprint of Édi8, Paris, France.

« Among Us » is a InnerSloth LLC registered trademark

This book is a work of fiction and not an official Among Us product, nor an approved by or associated to InnerSloth LLC.

The other names, characters, places and plots are either imagined by the author, either used fictitiously.

An unofficial Among Us book

www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-251-5036-8

ISBN e-knihy 978-80-251-5051-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

1. vydání

ALBATROS MEDIA

Obsah

ČÁST 1

Kapitola 1	7
Kapitola 2	17
Kapitola 3	25
Kapitola 4	35
Kapitola 5	47
Kapitola 6	55
Kapitola 7	63

ČÁST 2

Kapitola 8	73
Kapitola 9	81
Kapitola 10	91
Kapitola 11	97
Kapitola 12	107
Kapitola 13	117

ČÁST 3

Kapitola 14	127
Kapitola 15	135
Kapitola 16	145
Kapitola 17	155
Kapitola 18	165
Kapitola 19	173
Kapitola 20	181

Kapitola 1

Očividně jsem se zase ztratil. Aktivuji ovladač k otevření mapy. Okamžitě se mi zobrazí na hledí přilby. Tahle kosmická loď je opravdové bludiště. Tohle musel navrhovat nějaký šílenec. Celkové rozložení je hodně zvláštní a vůbec neodpovídá obvyklým normám MIRA. Jako kdyby někde vyhrabali starou loď a rychle ji upravili, aby aspoň trochu vypadala a dala se ovládat. Opravdu není moc promyšlená. Například postele jsou v tubusech na zdi chodby mezi jídelnou a hlavním motorem. Jako fakt? Kdo tohle mohl vymyslet? Kdo dá postele blízko kraválu z tak hlasitého stroje a pachů z jídelny? Navíc i lehátka z ošetřovny vypadají pohodlněji než tubusy, ve kterých máme strávit osm hodin denně. Vypadá to, že architekt lodi na kajuty úplně zapomněl a pak hledal místo, kde mohl. No nic, doufám, že si na to zvyknu.

Už jsem se asi stokrát ztratil. Měl jsem jít do nákladního prostoru a místo toho jsem se dostal do navigační místnosti, která byla mimochodem překvapivě prázdná. Myslel jsem si, že tu má Janelle práci na celé odpoledne. Při odchodu z místnosti jsem se s ní málem srazil.

Její zářivě růžová kombinéza mě jako vždy oslnila, až jsem udělal několik kroků zpět.

„Valdemare, vyděsil jsi mě! Co tady děláš? Očekávala bych tě spíš v nákladovém prostoru,“ prohodila po počátečním úleku.

„Já taky.“

„Cože? Jak to?“

„Taky jsem si myslel, že dorazím do nákladového prostoru... Zase jsem se ztratil.“

Vím moc dobře, že Janelle můj ironický humor zrovna nemusí, ale i přesto se nuceně usmála.

„Valdemare, už jsou to tři týdny, měl by ses to už konečně naučit. Nemůžeš se pořád vymlouvat.“

Mrkla na mě a odešla z chodby. Vyrázil jsem doprava. Podle mapy to mělo být rychlejší než se vrátit, odkud jsem přišel. Po pár krocích se za mnou znovu ozve Janelle.

„Hej, Valdemare, kam jdeš?“ zeptala se nervózně.

„Jdu přes jídelnu, je to nejjednodušší způsob, jak se dostat do náklad...“

„Jídelnu? Ne, ne... Hele, musím jít... něco zkontrolovat do komunikační místnosti, jdeš se mnou?“

Co to s ní je? Takhle divnou jsem ji ještě nikdy neviděl. Kdyby nebyla na holky a neměla přítelkyni, myslel bych si, že mě balí. Mluví se mnou, aniž by se na mě podívala, a když už, tak pořád uhýbá pohledem. Ať je to, jak chce,

Část 1

kývl jsem na její návrh. Už tak jsem ztratil dost času, nemá smysl ztrácet další.

Navíc jsem byl děsně zvědavý a hned začal vyzvídat:

„Co potřebuješ v komunikační místnosti?“

„Musím stáhnout nějaká data,“ odpověděla ve spěchu.

„Další data? Vždyť jsi na tom pracovala dopoledne, ne?“

„Ano, ano, ale nedokončila jsem to, protože... mě něco vyrušilo.“

Ta její historka se mi ale vůbec nezdála...

„Livia!“ vykřikla vzápětí.

Dobrá, nic dalšího už opravdu vědět nechci. Ať už tam dělaly cokoliv, doufám, že ne před kamerami...

Před komunikační místností jsme se rozdělili. Janelle vešla dovnitř a usadila se před obrazovku, nebylo ale vidět, jestli opravdu něco stahuje. Když se otočila, aby zkontrolovala, kde jsem, rychle jsem se vydal na cestu, aby si nevšimla, že ji pozoruji. Raději bych ale počkal. Určitě mi lhala. Hned jak zajdu za roh, půjde zase pryč. Nechal jsem ji ale být, protože jsem měl už tak velké zpoždění v plnění povinností na dnešní den. Doufám, že ještě přijde příležitost, abych jejímu tajemství přišel na kloub.

Když jsem se konečně dostal do nákladového prostoru, narazil jsem na Flavia, jak stojí uprostřed a pohupuje

rukama. Žlutá kombinéza, kterou měl na sobě, byla překvapivě čistá a jako vždy dával na odiv směšnou modrou kšiltovku, kterou měl nasazenou opačně. Když mě spatřil, nadskočil. To vypadám tak příšerně? Zajímalo by mě, co tady dělá... Vypadá to, že nic, ale vidím ho tu už minimálně potřetí. Chápu, je tu nový, právě dokončil kurz pro Mira HQ a je to jeho první mise na lodi, něco se mi na něm ale nezdá.

„Ty už máš vše hotovo?“ zeptal jsem se nevinně.

„Jojo, no vlastně skoro. Musím ještě dokončit jednu věc... V řídicí místnosti. No nic, tak já jdu. Zatím, Valdemare.“

„Prosím, říkej mi V, jako všichni ostatní.“

„Ehm, jasně, tak čau, V.“

A odešel, ruce v kapsách, aniž by se něčeho v místnosti dotknul. Vážně, proč jsou dneska všichni tak divní? Nejprve Janelle a teď Flavius... Co mají za problém? Musím si o tom promluvit s Docou dnes po práci. Zbožňuje drby, tohle by se jí mohlo líbit.

Do té doby se zkusím rozptýlit prací. Dnešní už mám skoro hotové, ten v nákladovém prostoru jsem si nechal na konec, protože ho dělám nerad. Zaprvé trvá šíleně dlouho a zadruhé je to děsná nuda. Musím dotankovat několik motorů. Barel samozřejmě nikdo neumyl, jako obvykle. I přes kombinézu cítím, jak je to lepkavé, navíc to i klouže. Máme krásné kombinézy, jsou praktické při pohybu, ale rukavice by mohly být lepší. Vůbec se nehodí na určité činnosti a takhle mezi nimi rozhodně vede.

Část 1

Pokud máte velké ruce jako já, jen těžko v rukavicích uchopíte barel za madla. Musíte ho tedy chytit, jak nejlépe můžete, oběma rukama, aby vám nevyklouzl. A i když se vám tento krok podaří, pořád ještě nemáte vyhráno. Musíte ho držet v takové poloze, abyste mohli vyprázdnit jeho obsah do nádrže, aniž by vám tahle těžká lepkavá potvora vyklouzla z rukou. Opravdu je to téměř nemožné. Ale musím to udělat... Chytím barel jednou rukou nahoře a druhou dole proti sobě. Po předchozích zkušenostech už vím, že tento úchop je nejstabilnější. Přiblížím se k nádrži a... ale ne, zapomněl jsem ji otevřít. Opatrně položím barel na zem, přiložím rukavici k rozpoznávacímu zařízení a poklop se otevře. Znovu zvednu barel, nakloním ho k hrdlu a počkám, dokud se nevyprázdní. Musím tak vydržet ještě pár minut, než měrka v nádrži ukáže, co má. Mé povzdechy musí být slyšet až do místnosti s motory, která je na druhé straně lodi.

Byl jsem v polovině, když mě najednou vyrušil ostrý, velmi hlasitý a nepříjemný zvuk. Trhl jsem sebou a barel tak skončil na zemi v kaluži paliva.

„Sak...“

Co to zase je? Zvuk neutichá, a navíc ho doprovází světelný signál. Jasně, to je signalizace pro naléhavou schůzi. A to není žádná legrace. Myslím, že bych měl okamžitě zanechat práce a dodělat ji později. Byl jsem už na několika misích a naléhavé schůze, jak už jejich název napovídá,

nejsou zrovna na každodenním pořádku. Začínám panikařit. Co se děje? Hrozí nám nebezpečí? Nechci umřít mladý, vždyť je mi teprve 20. Srdce mi buší jako o závod. K čertu s barelem, na úklid bude čas později. Na nic nečekám a běžím do jídelny. Odtamtud se spouští alarm. A v takovéto situaci je to místo, kde se shromáždí celá posádka. Tohle jsem ještě nezažil, bude to poprvé. Obávám se ale, že se mi to nebude líbit...

Na chodbě k jídelně jsem nikoho nepotkal, což mě dost udivuje. To už jsou všichni tam? Přidávám do kroku... Když doběhnu k jídelně, vidím, že jsou dveře zavřené. Chvilí se zastavím přede dveřmi, abych popadl dech a zklidnil se. Co mě za nimi čeká?

Tak hlavně to nezjistím hned, protože nejsem před jídelnou. Ve spěchu jsem si zase spletl cestu a dorazil jsem ke komunikační místnosti. Janelle tady samozřejmě není, pokud mi vůbec říkala pravdu. Pod svou fialovou kombinézou jsem už pořádně zpocený. Měl bych se z ní rychle dostat, jestli se v ní nechci uvařit. Aktivuji dotykové ovládání helmy, abych si zobrazil mapu na hledí helmy. Problém je, že mám na rukavicích palivo a prsty mi kloužou po hledí, až mám nakonec šmouhy všude. Před očima se mi zobrazí tisíce souborů, nikoliv však ty, které zrovna potřebuji. Když se mi konečně zobrazí mapa, s radostí vydechnu... ovšem jen na malou chvíličku.

Už vím, kudy mám jít, mám ale tak špinavé hledí, že nevidím na krok. Jak mám asi najít dveře a pohybovat se po chodbách? Snažím se rychle hledí otevřít, abych lépe viděl, na poslední chvíli si to ale rozmyslím. Co když ten alarm hlásí poruchu přísunu kyslíku v lodi? Nebo ještě hůř, přítomnost toxické látky ve vzduchu? Bylo by opravdu hloupé zemřít zrovna takhle. Je to jedna z prvních lekcí v přípravném kurzu: v případě nebezpečí nebo poplachu neotvírejte hledí, nesundávejte si přilbu ani kyslíkovou bombu. To je přece základ. Najednou opět cítím, jak mi buší srdce. Každou chvíli mi musí vyskočit z hrudníku, když buší tak zběsile. Celý se třesu, podařilo se mi ale poslepu najít východ. Jdu podél zdi nalevo a jakmile minu záložnu dat, stačí jít rovně a bude to. Jak snadné! I přesto, že nevidím, se rozhodnu běžet. Skvělý nápad! Sotva vejdu do záložny dat, končím na zemi, protože se mému kolenu připletla do cesty kovová bedna. Pokud tohle přežiji, musím o tom napsat oběžník. Musí se tady pořádně uklidit!

Zatímco se snažím zvednout, alarm mi trhá ušní bubínky a ze světelné signalizace, kterou vidím přes filtr tekutiny stékající mi po přilbě, se mi dělá nevolno. Sakra, ať už to skončí a vyvážnu z toho živý. Nějakým způsobem se konečně ocitnu na chodbě, která vede k jídelně. Teď už na cestě nemám žádné překážky a konečně můžu běžet, vždyť tady jde o život!

Křičím přitom z plných plic:

Část 1

„Kde jste kdo? Haló? Je tu někdo?“

Můj hlas přeruší alarm v reproduktoru. Od té doby, co alarm spustil, jsem nikoho neviděl. Kde všichni jsou? To už jsou v bezpečí? Zapomněl jsem na nějaký předpis, co jsem měl udělat? Umřu tady sám, v kombinéze špinavé od paliva? Psychicky se připravuji na poslední okamžiky svého života... Ať se stane cokoli, musím si zachovat důstojnost.

Když dorazím do jídelny, všichni už tam jsou: Doc, Stark-Liuovi, Flavius, JC, Janelle i její přítelkyně... Všichni na mě zírají a tváří se přitom vážně. Co se tady sakra stalo?

Kapitola 2

Neměl jsem čas se jich na cokoliv zeptat. V jídelně najednou bez varování zhaslo světlo. Srdce mi poskočilo. Co má tohle znamenat? Myslel jsem, že už je po problémech. Mám pocit, že mi život probíhá před očima. Všeho lituji. Dnes není vhodný den na to, abych zemřel.

Všichni okolo se dali do pohybu. Najednou hlas JC, našeho samozvaného velitele, prolomí ticho:

„V, nahod' zase proud a rychle.“

Proud, proud... to je opravdu vtipné. Chvíli mi trvá, než zareaguji, jakmile se ale začnu pohybovat, vrážím hlavou do jedné věci za druhou, například do zdi. Prokletá loď. V dálce se mi JC posmívá:

„Teda, V, snad nejsi úplně blbec a víš, jak funguje jistič?“

Jasně, že to vím. Taký vím, jak takový jistič vypadá. Ovšem tady ve tmě na pitomé lodi, na které se pořád vůbec neorientuji, to není nic jednoduchého. Snažím se uklidnit a nerozčilovat se. Jsem si jistý, že se JC nemůže dočkat, až se rozčílím. Uklidňuji se a soustředím se na zadaný úkol.

„Myslím, že nalevo.“

Zašeptání nebylo tak úplně tiché. Byla to Doca, vždy ochotná mi pomoci. Poslechnu její radu a hned jsem